radu sava

Întrezărirea

LiterNet.ro 2005

Redactor: Corina Ungureanu cungureanu@literNet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader şi coperta: Anca Şerban aserban@literNet.ro

Corectură: Geta Rossier grossier@literNet.ro

Fotografii: © 2005 Radu Sava this_moment5@yahoo.com.

Text: © 2005 Radu Sava this_moment5@yahoo.com.
Toate drepturile rezervate autorului.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-8475-92-9

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro
office@literNet.ro

ÎNTREZĂRIREA

„Chipul care nu luminează
nu va deveni niciodată o stea.”
William Blake

într-o zi am dat de
subțirele fir, subțirea ieşire
care desparte
lumea plângerilor frumoase,
lumea complacerii în propriul chin
şi lumea în care,
cu paşi mici neîndemânatici,
lepădând treptat plumbul din picioare,
urci spre ceva
mai simplu, mai luminos, mai puternic.

divina mea prietenă
s-a-ndepărtat,
dar mă rog zi şi noapte
ca amarul şi uitarea
să nu fure din inima mea
zâmbetul ei şi privirea
ce de îngeri aminte aduc.

tăietura din inimă e tot mai adâncă,
hoțul amărăciune s-a grăbit s-o umple,
însă după lung chin şi zbatere
nuferi răsăriră când se miji de ziuă.

cuțitul a lunecat din nou pe rană,
dar nu mai sunt sufocat sau confuz,
senin şi clar privesc în zare,
de data asta fără-nfrigurare.

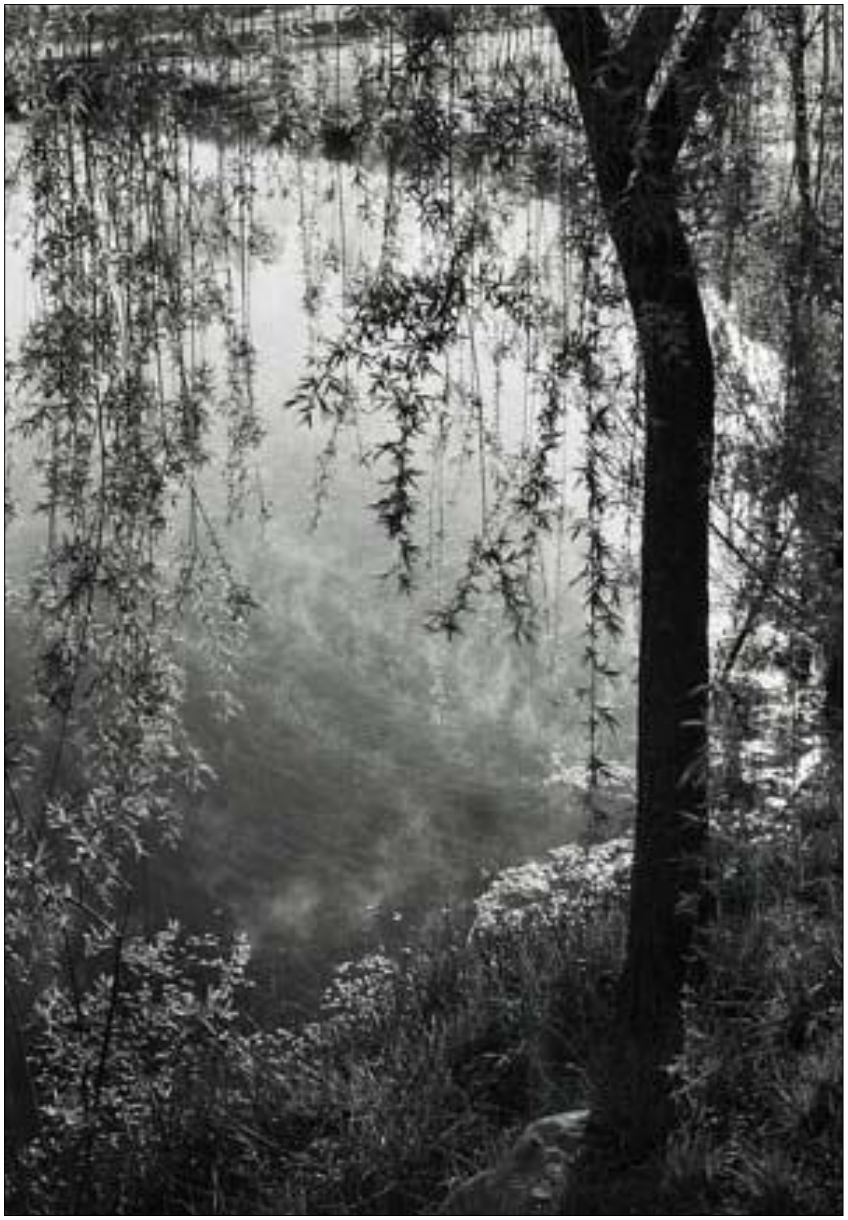

odată am scăpat
de partea sufocantă a suferinței
şi ea a devenit hrănitoare.

carnea arde
fumul întunecă ochiul,
corzile inimii încep
să se înmoaie sub povară,
cuvintele se agață unele de altele
şi se rotesc amețitor.
Însă, puțin câte puțin,
ceva dinăuntru
începe să le strunească
şi să se ridice
către un cântec tăcut.

aveam deseori un vis
urmărit, fugărit, hăituit,
alergam, săream, escaladam,
mă strecuram şi scăpam
de fiecare dată.
şi nu eram vinovat
nu eram vinovat.

fugărit de scandal,
sigilat de frică
în vreun coridor
uitat de suflet
peste care s-au prăvălit
zilele negre
de zadarnică aşteptare
şi clipele de şovăială,
minutele de cedare,
orele de delăsare,
dar tot găsesc eu
drum de ieşire
spre acel miracol,
acea bogată simțire.

mă tot învârt în jurul meu
nereuşind să ajung la mine,
mă tot învârt pe străzile
din jurul sufletului meu
spunându-mi că m-am rătăcit,
dar mă liniştesc şi pornesc din nou.

hălăduiesc pe străzi
în căutarea notei vindecătoare.
rătăcesc aşa zile în şir
uitând unde merg de fapt,
dar uneori mă-ntâlnesc
cu oameni cu raiul în priviri,
îmi îmbărbătez sufletul
şi pornesc din nou.

plouă-ntruna şi e-nnorat.
oamenii s-au mai strâns
pe la casele lor.
e un fel de retragere
plăcută în interior
după atâtea zile bezmetice.
eu stau aici tremurând
la uşa inimii
încercând s-o deschid
să intru la căldură.
privesc mai clar ca niciodată
toate aceste frici
care o țin bine-ncuiată-ncordată.
încă e greu să le-ndepărtez,
dar mă uit mirat la ele.

omul cel tânăr abia ivit
se străduia să fie sincer, să fie curat,
dar toate păreau să curgă peste el.
doar în noaptea albă putea să se desfacă
intrând în spațiul ei calm şi zâmbitor,
ieşind puțin din înfricoşarea văgăunii sale,
privindu-se limpede în lumina liniştii.

ploaia curge-n şoaptă,
inima nu-i coaptă,
trupu-i de pământ,
gându-i fără de cuvânt.

plouă prin lumină
mângâiere lină,
inima-i prea plină,
ziua-i cea senină.

mă trezesc dimineața
şi mă privesc în ochi,
dar nu găsesc ceea ce doresc
şi o nouă zi de lucru încep.

era această vibrație,
care apărea atunci
când te aşteptai mai puțin
şi care părea singura
care putea să-şi facă loc,
să străpungă mărăcinişurile
ascuțite, țepoase,
singura care putea lumina
întunecimile primejdioase,
care putea topi pietrele
ce stăteau să te scufunde.

mă uitam într-o zi la omul acesta.
am dat coperta şi am început să citesc
încet cu luare-aminte,
cuvânt cu cuvânt, rând cu rând.
citeam cu sufletul la gură,
dar şi cu răbdare.
mă poticneam de un obstacol, îl iertam.
mergeam mai departe, iubirea-mi creştea.
ajungeam la o idee preconceptă
o desfăceam şi o lăsam alături.
mă adânceam.
imagini începeau să curgă prin fața ochilor.
amintiri din copilărie, pajişti, dureri,
gesturile, preocupările de zi cu zi.
unele imagini la început neclare, întunecate.
lumina se aprindea. înțelegeam.

azi noapte am visat o femeie cu care
am împărtăşit câteva nopți de dragoste.
şi-aproape de capătul visului eram sus
la o fereastră la înălțimea unui copac
şi priveam printre frunze
cum ea şi prietena ei
se depărtau încet într-o frumoasă zi
de primăvară – vară înfloritoare,
plină de alb imaculat.
deodată ea şi-a întors capul
şi în ciuda atâtor obstacole
– copacul, depărtarea –
m-a zărit şi mi-a făcut cu mâna
cu un zâmbet frumos, adevărat,
de o bucurie discretă, însă adâncă.
şi salutul ăsta,
la care i-am răspuns îmbucurat,
a curățat prin intensa lui frumusețe
un lung timp plin de umbre,
parcă a spălat moment cu moment
o mulțime de clipe contorsionate,
o mulțime de gânduri sufocante.

poate va veni ziua
când voi vedea totul,
voi vedea zidurile
dintre oameni,
pur şi simplu
voi sta în cameră şi voi vedea
clar fără ceață, fără nori,
ce stă între mine şi tine,
ce ne împiedică
să ne spunem totul
până la capăt
şi să ne iubim aşa
ca de la om la om.

carnea arde tare de tot.
s-opresc ochii a se scurge nu pot.
inima însă priveşte spre zare
divina mea prietenă poate poate apare.

mireasma sufletului tău
îmi e lumina
ce-mi pâlpâie în inimă
lăsându-mi viață
în timp ce printre moarte trec.

urc pe această coardă
şi-ți văd bucuria din ochi
într-o privire mai presus
de toate mângâierile din lume,
o privire precum o boare de vânt
ce aduce-n casă mireasma teilor în floare.

gustul luminii la apus
este precum parfumul
ce-l simte mâna mea
mângâindu-ți părul.

îşi desfăşura
gimbuşliucurile
subtile şi calde
pentru înseninarea
şi încântarea
aproapelui.

el simți o undă lină.
un delicat şi roşu
fior mătăsos
îl străbătu.
o bucurie plutitoare
îi umplu venele.
era o pace rară.
şopti la urechea ei
mulțumesc.

picături din imaginea ei
îmi curg în cupă.
copacul din spatele ochilor
încă neînflorit,
cântecul ce s-a ridicat
din umerii tulburați,
apele ce m-au ajutat
să nu mă usuc,
lumina galbenă de la uşă.
am stat unul lângă altul.
a plâns la masa mea.
am mers prin ploaie împreună.

picături de apă îmi curg de pe față.
mâinile sunt aşezate calm pe tâmple.
pulovărul este încă plin de parfumul ei.
oglinda arată ceva ce încă nu înțeleg.

paşii de pe trotuar
din mijlocul serii,
mâna ce scrie prezentul
care odată pierdut
va deveni trecut.

fiecare clipă
e un poem,
dacă deschid ochii
pot s-o ating
cu buzele sufletului.

petrec multe zile
cu capu-ntr-un nor
care-mi absoarbe
puterile,
trecând prin
fiecare moment
ca şi cum ar fi
un cadou
de la sine-nțeles.

uneori gândurile
mi se rostogolesc aleator
precum numerele de la loterie,
dar pun frână,
strecor un spațiu milimetric între ele,
şi mă întorc
la sunetul ceasului de pe perete
sau al licuricilor de afară.
însă gândurile se năpustesc din nou
iar eu continui să le dresez.

fiecare cărămidă
care face zidul
ce-mi ține sufletul
e un vers nedescoperit încă.

m-am spart în bucăți pe hârtie,
căci doar acolo reuşeam să mă adun.
acum mă străduiesc să refac acest puzzle
care simt că arată drumul spre ieşire.

ploaia curge precum
o mângâiere a unui zeu.
eu construiesc pene din cuvinte
pentru a zbura
spre un loc adânc numit acasă.

tot încerca
să se întoarcă
din norul ăsta labirintic,
din toate aceste
bezmetice hălăduiri.
şi reuşi - acum
inima-i tresaltă bucuroasă
de această întoarcere acasă.
e plin iar
de bogății cereşti
şi şoapte îngereşti,
nu mai stă chircit umbros,
aşteptând un zâmbet prea frumos.

uneori simt că e cineva în mine,
un înțelept bătrân
de şase, şapte, opt vieți,
care vorbeşte încet
şi poate vedea dincolo
de ceea ce ochii mei văd.
însă înăuntru
e un zgomot incredibil,
o mulțime de prunci
zbiară şi se ceartă.
cum să răzbată acea voce?

plăpândă ca un fir de iarbă,
verde pur şi plin de rouă,
ea stă la răscruce de vânturi,
în mijlocul tuturor lucrurilor,
liniştită în neliniştea ei,
sigură în nesiguranța ei,
simțindu-şi fragilitatea,
frumusețea întregii ființe,
scrutând zările cu o privire indescriptibilă,
ca o privire a unui copil
ajuns fără ştire la vârsta maturității,
încă fraged şi gingaş,
însă trecut deja prin multe dezastre.
râsul şi plânsul sunt de o parte şi de alta,
dar nu le cade pradă,
căci există un spațiu care se cere găsit
acolo unde inocența trăieşte cu înțelepciunea.
aşa că pentru câteva bătăi de inimă
nu trebuie să facă nici un pas,
ci doar să privească tăcută

şi să zâmbească zâmbetul zâmbetelor,
un zâmbet care odată găsit
o altă lume începe să o pătrundă.
şi astfel poate întrezări adevăratul drum
ce va trebui să-l urmeze ieşind din răscruce.

DEDICAȚIE

Probabil sâmburele de la care a pornit această carte a fost frustrarea că o prietenă dăruită nu-şi scria poezia şi nu făcea fotografiile pe care ar fi putut să le facă. Aşa că mi-am spus că, dacă nu pot să salvez acea frumusețe, pot s-o scot la iveală pe puțina pe care o aveam eu. Astfel că această carte este dedicată celor care nu trăiesc la propria lor înălțime, crezând că există justificări pentru a nu-şi escava tezaurele şi a nu-şi transforma visele în realitate.

EDIȚIA A DOUA

Aceasta este o ediție înnoită şi adăugită a cărticelei *Întrezărirea,* parte din expoziția de text şi fotografie cu acelaşi titlu de la Centrul Multi Art Dans din martie 2001, unde a apărut în trei exemplare [un exemplar scris de mână cu stiloul pe calc şi două xeroxuri, tot pe calc, după original], părți din ea fiind mărite alături de fotografii. Majoritatea fotografiilor au făcut parte din expoziția *Tăcere nouă* de la Ceainăria „Ceai la Cotroceni" [mai-iunie 2004] - dezvoltarea uneia dintre temele din expoziția *Întrezărirea.*

S-a spus despre această colecție că sunt notații poetice, nu poezii, că au trăire, dar nu tehnică, că sunt atrăgătoare tocmai prin stângăcia lor sau că ar fi mai bine să mă apuc de altceva. Ştiu însă că au fost de ajutor câtorva oameni, aşa că sper să fie de ajutor şi altora.

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale Corinei Ungureanu şi Vavei Ştefănescu. Mulțumiri lui Răzvan Bănică, fără de care majoritatea fotografiilor, probabil, nu ar fi existat. Mulțumiri lui Eric, Tzvi, Stefano de la care am învățat cel mai mult din puținul pe care-l ştiu despre poezie. Mulțumesc lui Thomas pentru dărnicie. Mulțumesc tuturor celor care au contribuit, într-un fel sau altul, la această carte. De asemenea, mulțumesc tuturor celor care m-au găzduit, m-au hrănit sau mi-au oferit de lucru în ultimii ani. Mulțumesc şi celor care, într-un fel sau altul, cu sau fără voie, mi-au pus bețe-n roate de-a lungul timpului – nu au făcut decât să mă facă să fiu mai serios în ceea ce cred că trebuie să fac.

* * *

Printre altele Radu Sava a editat revista *Prin Rock* la mijlocul anilor ’90, a avut prima expoziție personală de fotografie la Ljubljana, Slovenia, în decembrie 1999, a participat la workshop-ul şi expoziția de grup *Solitudine* organizate de A.F.P.R. (afpr.ro) în septembrie 2000, a scris pentru un an despre scena foto din Bucureşti şi despre alte evenimente culturale în *Observator Cultural* (2000-2001/observatorcultural.ro), a participat la workshop-uri de poezie şi de scenaristică în California în 2002.